

[Per Hækkerup.]

dette oplysningsarbejde vil kunne styrkes derved, at folketingets belysning af de forskellige planers indhold og konsekvenser, som debatten vil give anledning til, vil komme ud til de flest mulige, og det fremmes ved at transmittere folketingets forhandling om markedsplanerne.

Selv om jeg altså ikke skal komme ind på en saglig drøftelse af de enkelte planer, vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om behandlingen af disse planer. Den højtærede statsminister nævnedes i sin tale, at regeringen endnu ikke har taget stilling til forslaget om nordisk økonomisk samarbejde, og tilføjede, at dette spørgsmål må behandles i forbindelse med planen om et vesteuropæisk frihandelsområde og forslaget om en told- og økonomisk union mellem de seks lande. Jeg tror, det er rigtigt, at disse planer kommer til en samlet overvejelse, og at vi må tilstræbe de fyldigst mulige oplysninger, inden vi skal tage vor endelige stilling til dem. Selv om der er enkelte erhvervskredse — jeg tænker især på landbruget — der ud fra en betragtning af, hvad der formodes at gavne det pågældende erhverv selv mest, allerede har taget stilling til de foreliggende hel- og halvfærdige planer, tror jeg, det er nødvendigt for folketinget at anlægge en samlet bedømmelse, der ikke blot vurderer planerne i forhold til et enkelt erhverv, men ud fra, hvad der vil være gavnligt for hele det danske samfund, både økonomisk og politisk. Jeg har i den forbindelse bemærket, at det ærede medlem hr. Aksel Møller i en tale for nylig har givet udtryk for den samme tankegang, der ligger bag regeringens stilling. I betragtning af, at det ærede medlem på et tidligere tidspunkt har udtrykt sig på en måde, der måtte opfattes som et ønske om snarest at få Danmark tilknyttet de seks landes union, er det så meget glædeligere, at han nu har tilsluttet sig den afventende holdning. Jeg tror, at det ærede medlem hermed har ydet et værdifuldt bidrag til at fremme den saglige behandling af dette meget vigtige spørgsmål og til at modvirke, at vor stilling bliver påvirket af snævre partipolitiske interesser. Der kan næppe være tvivl om, at det lykkeligste ville være, om et meget

stort flertal af den danske befolkning slutter op bag det standpunkt, vi til sin tid tager.

Må jeg endelig have lov til at udtrykke min tilfredshed med den formulering, regeringserklæringen har fået i det udenrigspolitiske afsnit. Det fastslås, at vor politik fortsat bygger på vort medlemskab af FN og af Atlantpagten, og at vi naturligvis vil støtte alle bestræbelser, der kan mindske spændingen mellem øst og vest og bidrage til skabelsen af en varig fred. Det er min faste overbevisning, at hele det danske folk er enigt i ønsket om et godt forhold til de andre nationer, derunder også et godt forhold til Sovjetunionen. Det må i den forbindelse beklages, at Sovjet finder det foreneligt med sine interesser af og til at foretage handlinger, der kun kan virke stødende på dansk opfattelse af den rette måde for internationalt samliv.

Regeringens tilkendegivelse af den opfattelse, at Atlantpagten også fremover på afgørende måde vil kunne bidrage til en bedring af de politiske forhold i verden, vil, hos oppositionen formentlig også, kun kunne møde fuld tilslutning. Hermed har vi nået den situation, at der er enighed mellem folketingets demokratiske partier om grundlaget for dansk udenrigspolitik. Det er efter min opfattelse en afgørende styrkelse af denne politik, at den samler en sådan bred tilslutning, og at dette spørgsmål ikke er genstand for partipolitisk strid ud over den, der naturligvis er mellem de demokratiske partier og kommunisterne.

På baggrund af denne enighed om udenrigspolitikken er der håb om, at der kan tilvejebringes en tilsvarende bred tilslutning til forsvarspolitikken og den kommende forsvarsordning. Jeg går ud fra, at oppositionen vil være enig med regeringen og regeringspartierne i, at der skal udvises den største påpasselighed med forsvarsudgifterne. Vi må naturligvis ved fastlæggelsen af den nye forsvarsordning tage fornødent hensyn til landets økonomiske bæreevne. Men hvis der er denne brede enighed om udenrigspolitikken og de opgaver, vort forsvar har i overensstemmelse hermed, og hvis der samtidig er enighed om at gøre forsvarsudgifterne så små, som det er foreneligt med opfyldelsen af disse opgaver, ja, så må den konkrete udformning af forsvars-